

τὸν ἥλιον, καὶ ῥιπτομένων ἐκεῖθεν εἰς μέγα δοχεῖον ὅπως ἐπισωρεύουσι τὴν χιόνα εἰς τὰ παγοποιεῖα, οὐδὲν ὑπάρχει ἀδύνατον ὡς πρὸς τοῦτο. Θὰ ἐρρίπτοντο οἱ λίθοι εἰς τὸ ὕδωρ ἐν ἀνάγκῃ καὶ οὕτω θὰ παρήγετο εὐκόλως ἡ θερμοκρασία τοῦ βρασμοῦ τοῦ ὕδατος καὶ τι πλεόν. Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Καλλιφορνίας βράζουσι τοιοῦτοτρόπως τὸ ὕδωρ ἐντὸς καλαθίων λύγου (λυγαριᾶς), τοσοῦτον λεπτῶς πεπλεγμένων, ὥστε οὐδεμίαν ῥάνιν ρευστοῦ δύναται νὰ ἐκφύγῃ, καὶ διὰ τοῦτο ῥιπτουσιν εἰς τὸ ὕδωρ λίθους πεπυρακτωμένους ἐν τῷ πυρὶ. Τὸ ἄχυρον, τὰ ἐκπρίσματα τοῦ ξύλου, τὸ ἔριον, τὸ πτερὸν, ὃ περιωρισμένος ἀπὸ εἰς σώματα ἀπομονωτικά, διατηροῦντα τὴν θερμότητά. Ἡδύνατό τις νὰ περικυκλώσῃ διὰ διπλοῦ περιελάμματος τοῦ εἶδους τούτου τὴν δεξαμενὴν τὴν περιέχουσαν τοὺς ἐν τῷ ἡλίῳ θερμανθέντας λίθους ἡμῶν, καὶ θὰ εἶχεν οὕτως ἀποθήκευσιν θερμότητος ἡλιακῆς, ὅπως ἀποθήκευσιν πάγου. Εἴτε περὶ διατηρήσεως τοῦ ψύχους πρόκειται εἴτε τῆς διατηρήσεως τῆς θερμότητος, τὸ πρόβλημα εἶνε τὸ αὐτό. Λοιπὸν ὁ πάγος διατηρεῖται πολὺ καλὰ, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων, ἅτινα καθ' ἑκάτοντάδας χιλιάδων τόνων κατ' ἑτος τὸν μεταφέρουσιν ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἰδίως δὲ ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Βοστώνης, δι' ὧν τῶν τροπικῶν θαλασσῶν. Αἱ ἀνατολικαὶ Ἰνδίαι, ἡ Νότιος Ἀμερικὴ δέχονται οὕτω τὴν τοῦ πάγου προμήθειαν αὐτῶν, ἥτις φθάνει εἰς αὐτοὺς σχεδὸν ἄνευ ἐκροῆς. Ὀλίγα ἐκπρίσματα ξύλου καὶ ὀλίγη στίβασις παράγουσιν ὅλον τὸ θαῦμα. Τὸ αὐτὸ ἔσται προκειμένου ν' ἀποθηκεύμεν ἢ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ μετακομίζωμεν τοὺς περιέχοντας τὴν ἡλιακὴν θερμότητα ὄγκους. Ἐνταῦθα ἡμεῖς δίδομεν ἀπλῶς τὸ ἔμβρυον τῆς ἰδέας, ἐς ὅπως βέβαιος, ὅτι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἐμφανισθῇ σοφὸς τις, ὅστις θὰ εὕρῃ τὴν πρακτικὴν μορφήν αὐτῆς, τὸν τρόπον δηλονότι τῆς βιομηχανικῆς ἐφαρμογῆς.

Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ὁ ἥλιος μέλλει νὰ εἶναι ἡ καύσιμος ὕλη τῆς αὔριον, καὶ νομίζω ὅτι ὁ μέγας ἐγκυκλοπαιδειακὸς τοῦ μεσαιῶνος, ὁ Δάντης, προέβλεπε τοῦτο ὅτε ἀνεφώνει ἐν τῷ ἀπαραιμῶν ποιήματι αὐτοῦ: *Guarda il calor del sol che si fa vino*—Ἰδὲ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἥτις μεταβάλλεται εἰς οἶνον, ὡς νὰ ἔλεγεν: εἰς *pär* ὅ,τι *dynamis*, *pär* ὅ,τι *ζωή*, *pär* ὅ,τι *φῶς*.

ANAPAEAS KOPAEAAAS.

ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ ΝΑΥΑΓΗΣΑΝΤΑ ΕΝ ΘΑΛΑΣΣῃ

Μετὰφρασις Ν. Α. Λεβίδου.

Ὀλίγα ἀναβάσεις δι' αεροστάτου ἐφείλκυσαν τόσῳ πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἡ γενομένη τῇ 31 Αὐγούστου 1874 ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Καλαί, (μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας), ὑπὸ

τοῦ ἀεροναύτου Δυρῦφ, ὃν ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἀνάβασιν καὶ ἡ σύζυγός του. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὀλίγας ἀναβάσεις τοιαύτας συνέβησαν τόσῳ πολὺ δραματικὰ ἐπεισόδια· ἐπειδὴ δὲ ὁλόκληρος ὁ τύπος ἐπραγματεύθη τὰς περιπετείας τῆς συγκινοῦσας ταύτης ὑποθέσεως, ἡμεῖς συντομώτατα θέλομεν γράψαι περὶ αὐτῆς.

Τῇ Δευτέρᾳ τὴν 31 Αὐγούστου ἔπνεεν ἐν τῷ Καλαί ἄνεμος λίψ, καὶ τὰ κύματα τοῦ ἀέρος ὠθοῦντο πρὸς τὴν Βόρειον θάλασσαν. Τὸ Τρίχρωμον αερόστατον ἦτο ἑτοιμον πρὸς ἀνάβασιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τοῦ Καλαί, πληθὺς δὲ ἀνθρώπων μεγάλη παρίστατο μετ' ἀγωνίας εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας τῆς ἀναβάσεως. Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ὁ ἄνεμος, ὅστις δὲν εἶχε μεταβληθῇ, ἔμελλε νὰ διευθύνῃ, ὡς ἦτο πεπρωμένον, τοὺς αερονάυτας πρὸς τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις τοῦ Ὤκεανοῦ· ὁ δὴμάρχος ὅμως καὶ αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως ἐναντιοῦνται εἰς ἀνάβασιν, ἥς ἡ ἔκβασις προμηνύεται φανερώς ὀλεθρία. Ὁ Δυρῦφ ἀφ' ἐτέρου ὑποχωρεῖ εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις αὐτῶν, ἀφίνων τὸ αερόστατον πεπληρωμένον μέχρι τῆς ἐπαύριον, οἱ θεαταὶ ἀνχωροῦσιν ἄνευ θορύβου καὶ δυσχερεσίας, οἱ πλεῖστοι μάλιστα χαίρουσιν, ἀναλογιζόμενοι, ὅτι οἱ αερονάυται δὲν διακινδυνεύουσι τὴν ζωὴν χάριν τῆς ματαίας εὐχαριστήσεως τοῦ ὄχλου.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν καὶ ὁ Δυρῦφ μετὰ τῆς συζύγου του ἀπὸ τῆς πλατείας· ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος περικυκλοῦται αἴφνης ὑπὸ τινῶν νέων, οἵτινες εἰρωνεύονται αὐτὸν ἐπὶ δειλῇ, ἐμπαίζουσιν αὐτὸν μετὰ πικρίας καὶ κατηγοροῦσι μάλιστα, ὅτι δὴθεν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ἀντίτιμον τῶν πωληθέντων εἰσιτηρίων. Βεβαίως ἄνθρωπος ἀνδρεῖος καὶ θαρραλέος δὲν πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὕβρεις τοσοῦτον πικράς ὅσον καὶ ἀδίκους· ἀλλ' οἱ σύζυγοι Δυρῦφ, ἐπειδὴ ἐνόμισαν, ὅτι ἡ τιμὴ αὐτῶν προσεβάλλετο, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Καλαί, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάντων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἀρχίζουσι νὰ ἀναβαίνουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν τῇ 7 ὥρᾳ μ.μ.

Μόλις ὅμως τὸ αερόστατον εἶχεν ἀνχωρήσει, καὶ εὐθὺς ἡ εἰδησις διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ἀμέσως χιλιάδες θεατῶν σπεύδουσι πρὸς τὴν προκυμαίαν καὶ συνοδεύουσι διὰ τῶν βλεμμάτων ἐκπεπληγμένοι τὸ αερόστατον, ὠθούμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐγὼ δὲ, ὁ διηγούμενος ταῦτα, εὐρεθεὶς τότε μεταξὺ τῶν θεατῶν, οὐδέποτε θέλω λησμονήσαι τὴν συγκίνησιν, ἥτις κατέλαβε τὸν λαόν, ὅτε ἐθεώρει τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους νεαροὺς συζύγους σπυδόντας ἴσως πρὸς τὸν ὀδυνηρότατον τῶν θανάτων!

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐδεμίαν εἰδησίαν περὶ τῶν ἀνδρείων ἀεροπόρων· πάντες νομίζουσιν αὐτοὺς καταποντισθέντας εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὤκεανοῦ, ὅτε ἐξείφνης ὁ δὴμάρχος τοῦ Καλαί λαμβάνει ἐξ

Ἀγγλίας τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα: «Ὁ ἀεροναύτης Δυρὺφ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐφθασαν σήμερον εἰς Γριμσβάι (ἐν Ἀγγλίᾳ). Ἐσώθησαν ὑπὸ ἀλιευτικοῦ πλοίου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ὥρας διέμειναν ἐντὸς τοῦ ὕδατος». Κατόπιν εἶδομεν καὶ ἡμεῖς τὸν Δυρὺφ, ἐμάθομεν δὲ παρ' αὐτοῦ τούτου τὰς δραματικὰς περιπετείας τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ ταξιδίου του.

Τῇ 7½ μ. μ., ὅτε ἡ νύξ ἀρχίζει νὰ καλύπτῃ τὰ πάντα, ὁ ἀεροναύτης ἐν τῷ σκαφιδίῳ τοῦ ἀεροστάτου αὐτοῦ φαίνεται ἄνωθεν τῆς θαλάσσης. Βλέπων δὲ ὅτι διευθύνεται πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀποφασίζει παρευθὺς νὰ κρατῇ τὸ ἀερόστατον εἰς ὕψος οὐχὶ πολὺ ἀπὸ τῶν κυμάτων τοῦ Ὤκεανοῦ, καὶ τοῦτο διὰ νὰ εὐρίσκηται πάντοτε ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας (ἐπειδὴ εἶναι γνωστὸν, ὅτι πολὺ ὑψηλὰ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκλείπει, ἄνευ αὐτῆς δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζήσῃ). Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του εἶναι ἀτάραχοι καὶ θαρραλεοί. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ νύξ καλύπτει μὲ σκότῃ φοβερά τὸν ὀρίζοντα, πρὶν ἢ δὲ ὁ ἥλιος διαλύσῃ αὐτὰ, θέλουσι παρῆλθαι ὥραι μακραὶ μέχρι πρωῒας. Καὶ ὅμως οἱ ἀεροναῦται δὲν ἀποβάλλουσι τὰς περὶ σωτηρίας ἐλπίδας· διότι, διακρίνοντες μακρόθεν τοὺς φάρους τῆς Ἀγγλίας, νομίζουσιν, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀναπτόμενα ἐκεῖνα φῶτα εἶναι καλοὶ οἰωνοί. Ἡ θάλασσα εἶναι ὀλίγον φωσφορολαμπής, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἀνέμων οἱ σύζυγοι ἀδιακόπως παρατηροῦσι τὴν ταραχὴν τῶν κυμάτων. Ἐνίοτε διακρίνουσι τὴν νυκτερινὴν ἀναπήδησιν πλῆθους δελφίνων, διασκεδάζοντων ἐν μέσῳ ἀφριζόντων κυμάτων· καὶ ἄλλοτε πάλιν ὁ ἐρυθρὸς φανὸς ἀλιευτικοῦ πλοιαρίου μόλις ἀναφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Δυρὺφ τοσοῦτον εἶναι καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου, ὥστε ὁ ὕπνος καταλαμβάνει αὐτὸν, καὶ ἂν ἡ σύζυγος δὲν παρακινήσῃ αὐτὸν νὰ ἐπιτηρῇ τὴν πορείαν τοῦ Τριχώμου, θέλει ἀποκοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ σκαφιδίου.

Τέλος πάντων αἱ ὥραι παρέρχονται, τὰ πυκνὰ σκότῃ διαλύονται, αἱ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ρίπτουσι τὴν θερμότητα αὐτῶν, . . . ἡ ἡμέρα πρόκειται νὰ ἀνατελῇ. Εἶναι πέμπτη ὥρα τῆς πρωῒας, πρὸ δέκα δὲ ὥρῶν οἱ ἀεροναῦται ἵπτανται ἄνωθεν τοῦ Ὤκεανοῦ, διευθυνόμενοι ἀδιακόπως ἀρκτικοδυτικῶς. Ὁ Δυρὺφ ἀρχίζει νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν διεύθυνσιν, καὶ εἶναι βέβαιος, ὅτι φέρεται πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβεγίας· πόσον ὅμως ἀπέχει; Τὸ ἀερόστατον θέλει τάχα δυνηθῇ νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν ἀέρα, ἵνα κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν;

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ σκέψεις αὐταὶ ἐγεννῶντο ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Δυρὺφ, βλέπει οὗτος ἀλιευτικὸν πλοιαρίον, ὅπερ ἐλοξοδρόμει καὶ ἐφαίνετο ὥσπερ ἤθελε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ ἀερόστατον. Τὸ πλοιαρίον ἐκεῖνο εἶναι ἡ σωτηρία. Ὁ Δυρὺφ δὲν ἀμφιβάλλει πλέον· ἔλκει λοιπὸν

τὸ γλωσσίδιον, ὅπερ ἐμποδίζει τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἀέρος εἰς τὸ ἀερόστατον, παρευθὺς τὸ ἀερόστατον καταπίπτει μεθ' ὀρμῆς, καὶ τὸ σκαφίδιον μετ' οὐ πολὺ ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ τὸν ἀφρόν τῶν κυμάτων. Ἐπὶ δύο ὄλας ὥρας ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δυρὺφ σαλεύονται τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ὤκεανοῦ. Τὸ σκαφίδιον καλύπτεται ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἡ δὲ κυρία Δυρὺφ εὐρίσκεται αὐτόχρημα ὑπὸ τὸ ὕδωρ· μόνον ἡ κεφαλὴ αὐτῆς φαίνεται ἐπιπλέουσα· ἐνίοτε ὅμως κύματα ὥς βουνὰ κατασκεπάζουσι καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ δευτερόλεπτα, ἅτινα φαίνονται εἰς τὴν κυρίαν Δυρὺφ ὀλόκληροι ὥραι. Ὁ Δυρὺφ ἀφ' ἐτέρου δεικνύει εἰς τὴν σύντροφόν του τὸ πλησιάζον πλοιαρίον, τὴν λέμβον ριπτομένην εἰς τὴν θάλασσαν καὶ δύο ῥωμαλέους κωπηλάτας, πηδῶντας ἐντὸς αὐτῆς, ὅπως σπεύσωσιν εἰς βοήθειαν τῶν ναυαγούντων. Ἡ μικρὰ λέμβος τοῦ ἀλιευτικοῦ, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ μεγάλους κινδύνους, ἀρπάζει τέλος τὸ κινούμενον σχοινίον τοῦ ἀεροστάτου· ἐκυριεύθη λοιπὸν τὸ ἀερόστατον ὑπὸ τῶν ναυτῶν· παρασυρόμενον ὅμως ὑπὸ ὀρμητικοῦ ἀνέμου, ἰδοὺ θέλει ἀνατρέψῃ τὴν ἐπιβίθασιν τῶν ἀεροναυτῶν. Ἡ στιγμὴ εἶναι φοβερά καὶ κινδυνώδης, πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τεσσάρων ἀνδρείων. Τότε ὁ Δυρὺφ σύρει τὴν μάχαιράν του καὶ κόπτει τὰ σχοινία, τὰ ὅποια ἐκράτουν τὸ σκαφίδιον ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου. Ἐν ἁκρεὶ ἡ ἀποκαμουῖσα σύζυγος ἀνασύρεται παρὰ τῶν ναυτῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ Δυρὺφ πίπτει καὶ αὐτὸς ἐν τῇ λέμβῳ, ὅλως ἐξησθενημένος.

Τὸ ἀλιευτικὸν πλοιαρίον, τὸ διασῶσαν τοὺς ναυαγούς ἀεροναύτας, διηυθύνετο παρ' ἄγγλου ναυτικοῦ, εἰς ὃν οἱ σύζυγοι Δυρὺφ ὀφείλουσι τὴν ζωὴν των.

Δὲν παρεσύρθη ὅμως μόνον ὁ Δυρὺφ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ Ὤκεανοῦ. Διότι τῇ 7 Ἰανουαρίου 1785 ὁ Βλανκάρ διεπέρασε τὸν πορθμὸν τοῦ Καλαί· ὁ Ζαμβεκκάρης ἐν 1812 ἔτει ἔπλεεν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσει μετὰ τοῦ ἀεροστάτου· ὁ Ἀρβάν ἐν 1846 ἔτει μικροῦ δειν ἐπνίγετο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τῇ Μεσογείῳ. Οἱ δύο δὲ τελευταῖοι ἐσώθησαν, ὥς ὁ Δυρὺφ, ὑπὸ πλοίων, λυτρωσάντων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ φοβερωτάτου τῶν θανάτων. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο πάλιν ἐγένοντο κατόπιν θύματα τῆς ἀνδρίας αὐτῶν, καὶ ὁ Ὤκεανός, ὃν κατὰ πρῶτον διέφυγον, ἐπέπρωτο νὰ γείνῃ ὁ τάφος αὐτῶν.

Ὁ ἀεροναύτης Γρὴν, ὁ ἐκτελέσας 1400 ἀναβάσεις καὶ δις διαπεράσας τὸν πορθμὸν τῆς Μάγχης ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Εὐρώπην, πολλάκις ἔπλεεν ἐν τῇ θαλάσσει, ὅτε διέσχιζε τοὺς ἀνέμους. Τὸ ἀερόστατον τοῦ Γρὴν, ὠθούμενόν ποτε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπέπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων· ὅτε δὲ ἀνυψοῦτο ὀλίγον, ὁ ἄνεμος παρέσυρεν αὐτὸ βιαίως. Μετὰ πολλῶν ὥρῶν τοιοῦτον πλοῦν, ὁ Γρὴν διακρίνει μακρόθεν

γῆν, καὶ ὥς ἐκ θαύματος τὸ ἀερόστατον αὐτοῦ
κρίνεται ἐπὶ τῆς παραλίας, οὐχὶ μακρὰν τῶν
ἐκβολῶν τοῦ Ταμέσεως ποταμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γράφων τὰ ὀλίγα ταῦτα παρесьρθη
ποτέ ὑπὸ σφοδρῶ ἀνέμου, καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ
ἀερονάουτου Δυρῦδφ, ὅστις κατέστη ὁ ἥρως τῶν
ἐν 1868 ἔτει. Ἀνέβημεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Καλαὶ
μὲ ἄνεμον πνέοντα ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Εἰς ὕψος
2,000 μέτρων εὐρισκόμενοι, καὶ ἀφοῦ διεσχίσαμεν
μέγη τινὰ οὐχὶ μεγάλα, παρετηρήσαμεν, ὅτι τὸ
βρεῦμα τοῦ ἀνέμου εἶχε ρίψει ἡμᾶς ἄνωθεν τῆς
βορείας θαλάσσης. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρῶς, καὶ
μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἐν τῇ πελάγει, εἰς ἀπό-
στασιν 28,000 μέτρων ἀπὸ τῆς παραλίας.
Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀερόστατον διεθυθύνθη
πρὸς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας,
ἔπου τὸ βρεῦμα τῶν ἀνέμων διευθύνεται πρὸς τὸ
ἀντίστροφον τῶν ὑψηλοτέρων βρεμάτων, τοιοῦ-
τοτρόπως δὲ εὐρέθημεν πάλιν ἄνωθεν τοῦ Κα-
λαὶ, ἀφ' ὅπου πληθὺς θεατῶν μετ' ἀγωνίας ἡ-
κολούθει τὸν πλοῦν ἡμῶν διὰ τῶν βλεμμάτων.
Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ ὑψώθημεν 4,200
μέτρα, τὸ ἀερόστατον ἐκ νέου διεθυθύνθη πρὸς
τὸν Ὁκεανόν, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου, ὑψηλότατα εὐ-
ρισκόμενοι, εἶδομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς
δύσεως τοῦ ἡλίου. Βρεῦμα δὲ πάλιν κατώτερον
ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀποσιδιάσεως ἡμῶν ἐπὶ τῆς
ξηρᾶς.

Καὶ ἄλλας ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβάσεις ἐξετέ-
λεσεν ὁ Δυρῦδφ, πάντοτε δὲ ἐσώθη ἐκ τῶν κιν-
δύνων· εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον, ὅτι αἱ ἐκ
τῆς θαλάσσης ἀναβάσεις ἐκθέτουσι τὸν ἀερο-
ναύτην εἰς τοὺς μεγίστους τῶν κινδύνων. Αἱ ὑ-
πὲρ τὴν ξηρὰν, ὅταν διευθύνωνται ὑπὸ πηδαλι-
οῦχο πεπειραμένου καὶ συνετοῦ, δὲν εἶναι το-
σοῦτον ἐπικίνδυνον βεβαίως· ἀλλ' αἱ ὑπεράνω
τοῦ Ὁκεανοῦ ἐπαπειλοῦσι κατὰ τοῦ ἀερονάου-
του καταστροφὴν ἐντὸς τῆς ἀπείρου ἀδύσου
τῆς θαλάσσης.

Ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων ὑπὸ τῶν
Γερμανῶν ἐσχάτως δύο ἀερόστατα ἀπωλέστησαν
εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ Πρίγγιψ δὲ καὶ
ὁ Λακᾶξ, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀερονάυται),
δὲν ἀνευρέθησαν πλέον.

GASTON TISSANDIER.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

32.—Διατί ὅταν φυσήσωμεν διὰ τοῦ στόματος λυ-
χνῆν ἢ φλόγα λαμπάδος, αὕτη σβέννυται;

Διότι ἀνανεοῦμεν ἀδιακόπως τὸν ἀέρα ὅστις
περιβάλλει τὴν φλόγα καὶ ἀφαιροῦμεν τὴν θερ-
μότητα αὐτῆς, αὕτη δὲ ἀποψυχομένη σβέννυ-
ται. Διὰ τὴν ἐξακολουθήσιν δὲ ἡ καύσις τῶν ἀε-
ρίων ἄτινα παράγονται ἐκ τῆς τήξεως τοῦ κη-

ροῦ καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως αὐτοῦ, ἀπαιτεῖται ὑ-
ψηλὴ θερμοκρασία, τὴν ὁποίαν πολὺ καταβι-
βάζομεν φυσῶντες τὴν φλόγα ὀλίγον ἰσχυρῶς.

ΛΥΣΙΣ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΡΙΩΝ

Ἀπονίπτομαι τὰς χεῖρας.

Οἱ ἀρχαῖοι, θέλοντες νὰ ἀποδείξωσι δι' ὁ-
ρατοῦ τινος σημείου, ὅτι δὲν μετέσχον ἀπρεποῦς
τινος πράξεως, ἢ καὶ φόνου, συνείθιζον νὰ πλύ-
νωσι τὰς χεῖρας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ. Τοῦτο
μεταφορικῶς ἐσήμαινεν ὅτι εἶχον τὰς χεῖρας ἁ-
γνὰς, ὅτι ἦσαν ἀθῶοι. Ἐντελὴ παράστασιν τῆς
συνηθείας ταύτης περιέχει τὸ κατὰ Ματθαῖον
Εὐαγγέλιον, ἀφηγοῦμενον τὴν ἀκουσίαν συναί-
νεσιν τοῦ Πιλάτου εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ.

«Τί ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;
Λέγουσιν αὐτῷ πάντες, Σταυρωθήτω. Ἰδὼν δὲ ὁ
Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος
γίνεται, λαθὼν ὕδωρ, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀ-
πέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων, Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ
αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.»

Ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης προήλθεν ἡ παροι-
μιώδης χρῆσις τῆς φράσεως ἀπονίπτομαι τὰς
χεῖρας, ἐχούσης οἷαν ἔνοιαν αἱ κοιναὶ ἐκφρά-
σεις, «δὲν εἶμαι ἔνοχος», «δὲν ἀναλαμβάνω καμ-
μίαν εὐθύνην», «οὐδὲν πρὸς ἐμέ.»

A. Σ. Β.

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον ἄσμα συναριθμεῖται μεταξὺ
τῶν ἀρίστων προϊόντων τῆς δημόδους μουσικῆς διὰ τὸ ὑψη-
λὸν τῶν εἰκόνων καὶ τὴν βαθύτατην μελαγχολίαν καὶ πε-
ριπάθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοι δὲ τινες ἐθεώρησαν τοῦτο ἄηθος
καὶ ξενότροπον καὶ πρὸς τὰς ιδέας καὶ τὴν ποίησιν τῶν
βορείων λαῶν συμφωνώτερον, οὐδὲν ἦντοι ὅμως εὐχερῶς
διαγινώσκει ἕκαστος τὴν γνησίαν ἐλληνικὴν αὐτοῦ ἔμπνευ-
σιν, ἐκ τοῦ ζωηρότατα ἐκδηλουμένου αἰσθηματος τῆς πρὸς
τὴν ζωὴν ἀγάπης, ὅπερ ὁμοίως καὶ πολλὰ ἕτερα δημοτικὰ
ἄσματα ἐκφράζουσι, καὶ ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως τοῦ ζοφεροῦ
ἱππέως, τοῦ ἀνηλεοῦς τῶν ψυχῶν ἄρχαγος Χάρου. ἡς ἀνα-
λόγους εὐρίσκομεν ἐν πολλοῖς μυρολογίοις. Τὸ προκείμενον
ἄσμα μετεφράσθη εἰς πλείστας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, καὶ εἰς
τὴν γερμανικὴν ἑμπέτως ὑπὸ τοῦ περιχλεοῦς Γκαίτε, ὁ δὲ
υἱὸς τοῦ φιλέλληνος Γερμανοῦ Θεοφίλου ἀπεικόνισεν ἐπιτυ-
χῶς ἐν ἰδίῳ πίνακι τὴν περιγραφομένην ἐν αὐτῇ σκηνήν.

II.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΘΑΜΕΝΟΙ

Γιατ' εἶναι μαῦρα τὰ βουνὰ καὶ στέκουν βουρκαωμένα;
μὴν ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, μὴνὰ βροχὴ τὰ δέρνει;
Κι' οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, κι' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέρνει,
μόνε διαβαίνει ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀποθαμένους.
Σέρνει τοὺς νιούς ἀπὸ ἴμροστα, τοὺς γέροντας κατόπι,
τὰ τρυφερὰ παιδούπουλα 'ς τὴ σέλλ' ἀραδιασμένα.
Παρακαλοῦν οἱ γέροντες, τ' ἀγόρια γονατίζουν·
«Χάρε μου, κόνεψ' εἰς χωρὶν, κόνεψ' εἰς κρᾶς βρύσι,
νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερό, κι' οἱ νιοὶ νὰ λιθαρίσουν,
καὶ τὰ μικρὰ παιδούπουλα νὰ μᾶσουνε λουλούδια.»
«Κι' οὐδ' εἰς χωρὶν κόνεψ' ἔγω, κι' οὐδὲ 'ς κρᾶς βρύσι·
ἔρχοντ' ἡ μάναις γιὰ νερό, γωνορίζον τὰ παιδιὰ των,
γωνορίζονται τ' ἀνδρόγυνα καὶ χωρισμοὺς δὲν ἔχουν.»